

Premium

De Paulusschool in Hilversum gaat bijna plat. Oudleerlingen kunnen tijdens reünie nog een keer hun klaslokaal in. Leerkracht Eric Geserick gaat met pensioen

Nog even kijken naar de klassenfoto's van vroeger.

© STUDIO KASTERMANS ALEXANDER MARKS.

Welmoed de Lang

Vrijdag 15 september 2023 om 07:36

HILVERSUM

De Paulusschool aan de Hilversumse Irislaan wordt afgebroken en de leerlingen zullen vanaf de herfstvakantie tijdelijk verhuizen naar noodlokalen aan de Neuweg. Donderdagavond is er daarom voor oudleerlingen een reünie om hun vroegere klaslokalen nog voor een laatste keer te bekijken.

„Hoe lang het geleden is dat we hier op school zaten? Lang!”, vertellen Tom Fontani (20) en de broers Jeroen (20) en Simon Planje (23). Ze lopen langs de vele klassenfoto's, krantenknipsels en hapjes en drankjes die voor de oud scholieren

zijn opgehangen en is klaar gezet. Ze hebben goede herinneringen aan de school. „Het is een kleine, compacte school, waardoor je heel erg een groepsgevoel krijgt. En de leraren waren leuk.”

(Tekst gaat door onder de foto)

De reünie trekt jong en oud.

© STUDIO KASTERMANS ALEXANDER MARKS

De net gepensioneerde leerkracht Eric Geserick is ze daarbij het meest is bijgebleven. „De Paulusschool is ook altijd heel kindgericht geweest”, vertelt Geserick te midden van de drukte over de sfeer op de school. „Iedereen wordt hier toegelaten en een kans gegeven, ook als ze een rafelrandje hebben.” De vroegere directeur Wim de Weijer vroeg hem ooit om er te komen werken. „Hij vertrouwde veel op de knowhow van de leerkrachten. Je had veel vrijheid om dingen als leerkracht zelf op te lossen.”

Oud fotoboek

De Weijer staat zelf met een oud fotoboek aan de rand van de hal. „Kijk, hier zie je de hele opbouw van de school”, vertelt hij met het open boek in zijn handen. Samen met oud-leerling Eric Pos staan ze vlak naast de in 1981 eerste gelegde steen die met veel kinderkleuren geverfd is. „Oh, daar was ik nog bij”, herinnert Pos zich. Omdat ze aan het begin van een gangetje staan wordt die laatste gevraagd of hij weet waar de toilet is. „Oeh”, reageert hij, „dat weet ik niet meer, dat is te lang geleden.”

(Tekst gaat door onder de foto)

Wim de Weijer en Eric Pos met achter hun de eerste gelegde steen.

© STUDIO KASTERMANS ALEXANDER MARKS

„Daarom is deze reünie zo leuk, er zijn leerlingen van jong tot oud. Groepen van de eerste jaren en die net van school zijn”, meent de huidige directrice Edith van Meningen. Hoewel op dezelfde locatie - als onderdeel van het Nieuwe Lelie-complex - weer de nieuwe school zal herrijzen, heeft ze een dubbel gevoel over het afscheid. „Het is qua architectuur een geniaal gebouw, met de hal in het midden waar alle lokalen op uitkomen. Maar aan de andere kant tocht en lekt het. Het is echt aan renovatie toe.”

In al die jaren is er nauwelijks iets veranderd, concluderen ook de jongens Fontani en Planje. „Hoewel”, grapt de inmiddels twee meter lange Simon als hij naar boven kijkt. „Volgens mij hebben ze het plafond verlaagd.”

‘Toetsen en uitslagen worden vaak als heilig gezien, maar het welzijn en de ontwikkeling van het kind verdwijnt naar de achtergrond’

De reünie is donderdagavond gelijk ook het afscheid van leerkracht Eric Geserick. De 66-jarige Hilversummer gaat na 22 jaar met pensioen. Officieel is zijn laatste dag 24 september, maar sinds de zomer geeft hij al geen les meer. „Het mooiste heb ik altijd gevonden om kinderen die minder kans hebben weer op de rit te krijgen”, aldus de geboren en getogen Hilversummer.

(Tekst gaat door onder de foto)

Jeroen en Simon Planje, Eric Geserick, Tom Fontani en Márton Lukacs kijken met veel plezier terug.

© STUDIO KASTERMANS ALEXANDER MARKS

Hij is geen doorsnee leraar, vertelt Geserick die op de reünie volop enthousiast wordt aangesproken. Hij heeft dan ook een wat originele aanloop als leraar. Als baanwielrenner behoort hij in de jaren tachtig tot de vaderlandse top en hij hoopt profwielrenner te worden. „Het was de tijd van doping. Maar al die verboden middelen waren niks voor mij. Ik dacht, dan maar voor de klas staan en schoon blijven.”

Bondscoach

Hij heeft dan al de pedagogische academie in Hilversum afgerond en zijn eerste klus is op de Jozefschool in Nederhorst den Berg. De Hilversumse Catharina Bakker-Boschool, school voor leer- en opvoedingsmoeilijkheden, is daarna zijn volgende stap, waarna hij een periode lang werkt in de van zijn ouders overgenomen groothandel in knippatronen. Hij combineert het deels met het bondscoacheschap van het Nederlandse baanwielrenteam. Hij maakt onder meer de Olympische Spelen van Seoel (1988, met Leontien van Moorsel en Leon van Bon (zilver) en die in Barcelona (1992) mee.

(Tekst gaat door onder de foto)

De Paulusschool in 1982.

© Foto Paulusschool

Met die bagage start hij in 2001 op de Paulusschool, waarop later ook alle drie zijn kinderen op school gaan. „Ik had als wielrenner en bondscoach al veel gereisd en andere dingen van de wereld gezien had. Dat vormt je en neem je mee. Je kijkt verder dan alleen toetsen. Ik heb bijvoorbeeld met de leerlingen in de klas hutten gebouwd van pellets. Daar verwerkte ik dan de reken- en taallessen in.”

Protocollen en regels

Hij hekelt daarom de tegenwoordig steeds meer door de overheid 'opgelegde procedures en protocollen'. „Kijk naar de ontwikkeling van het kind. Ik kan wel alleen willen wat ik bedacht heb, maar wat heeft een kind nodig? Er zijn zo veel kinderen die tussen de wal en het schip vallen.”

(Tekst gaat door onder de foto)

Na de herfstvakantie gaat de Paulusschool plat.

© STUDIO KASTERMANS ALEXANDER MARKS

Daarbij worden de vrijheden om ook als leerkracht creatief te zijn steeds minder. „Ik vertelde graag verhalen. Dat prikkelt en stimuleert de fantasie. Maar je mag tegenwoordig alleen maar heel veel voorlezen. Waar is de ontwikkelingsmogelijkheid voor de leerkracht? Ik begrijp dat er wel enige richtlijnen moeten zijn, maar alles zit nu vast. Zowel voor de leerlingen als leerkrachten, is het de laatste jaren net of je een korset aan moet. Toetsen en uitslagen worden vaak als heilig gezien, maar het welzijn en de ontwikkeling van het kind verdwijnt naar de achtergrond. Terwijl dat juist zo belangrijk is. Hoe zit het kind in elkaar, wat heeft het nodig? Ik heb zes jaar geleden een hartinfarct gekregen. Meerdere leerlingen waar ik veel tijd in had gestoken kwamen langs met een cadeautje. Dan merk hoe dankbaar zulke leerlingen zijn. Dat als je energie in ze stopt, je ook echt het verschil kan maken.”